

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

H

En julehilsen fra TRYHØJSKOLE

1962

"Kamp må der til, skal livet gro - "

"Vi bliver større og større", siger statistikken.
En skønne dag må vi blive rene kæmper.

"I gamle dage var der kæmper til", siger sagn og myter,
og hvad skal vi så tro? Hvad er sandheden?

Begge dele rummer nok en sandhed.

Menneskene er vitterligt blevet højere i vort århundrede, end de var i gammel tid. Vitaminer og alsidigere kost har sat spor på vore kroppe.

Vore vikingeforfædre var mindre end os, så de var ikke kæmper i den forstand. Men sagnene gør dem til kæmper. De kæmper for noget, og de kæmper imod noget, og den, der ikke ville kæmpe, var henvist til Hel i Helhjem, hvor håbløshed og tristhed rådede.

Vor ydre kamp er anderledes end oldtidsmenneskenes; men problemet er uændret. - Der er stadig nok at kæmpe for og kæmpe imod. Vi må kæmpe med stoffet og med opgaverne. Vi må kæmpe mod skuffelserne og søge at skabe sejr af nederlag. Men vi må først og fremmest kæmpe med os selv, så vi ikke går i stå i gode tider eller lader os slå ud af de hårde. - En velfærdsstat befrier os fra visse problemer; men det er vor menneskeret og menneskepligt at få velfærd og menneskeværld til at rime både i ord og handling.

Da forstår vi, at vi aldrig kan gøre kæmpestore skridt opad; men at en vej opad altid grædes med kæmpende skridt. Det gør ikke livet lettere; men det gør det rigere.

P. Sejlund Sørensen.

I den mørkeste tid af året brænder Adventslysene med den lille spinkle flamme og minder os om, at det nye kirkeår er i gang. I dets lys har tanken stærkere bud til fremtiden, og mange ønsker trænger sig mere på. Udviklingen er på alle områder voldsom. Vi spejder fra studier over verdensrummet til studiet over den lille celle, hvorfra vi er skabte. Man råber på velfærdsstaten som den løfterrige drøm, og samtidig ved vi, at den vil stille større og større krav til den enkelte. - Det føles, som krav til tempo, til sindets og kroppens elasticitet vokser os over hovedet. Vi skal vide mere, kunne mere, - beherske mere. I vor verden - sygeplejens - erkender vi, at vore forgængere havde mere pionerindstilling, større kaldsbevisethed end vi, og vi trækker veksler på arven fra dem. Måske gør vi, hvad vi kan, men vor indstilling er mere snæver; - det må vel være sådan, eftersom ingen forlanger, vi skal give afkald på sociale goder. Men vi må give værdierne rangforordning: det er godt med gode kår, - bedre for os, at vi står i et arbejde, som stiller krav til vore bedste egenskaber, - bedst måske, at vort arbejde stimulerer os til vækst og stadig større modenhed. Men vor sag bliver at stå som formidlere mellem en teknisk betonet og en medmenneskelig holdning! Kan vi undgå at hælde for stærkt til den første? Sygeplejersken står overfor patienten, måske bange for ikke at vide nok om patientens legemlige tilstand. Patienten føler sig utryk, fordi vi ikke har tid til at give ham det, han måske allermost trænger til: personlighed, medmenneskelig forståelse. Hvad gavner en teoretisk oplysning patienten, når det er et smil og et venligt ord, han trænger til.

Måtte dagene, der kommer, give sygeplejersken ballast og overskud til at give patienten den medmenneskelige omsorg, han trænger til.

Margrethe Hansen.

Der findes en stilhed, som ikke er tomhed, men som tværtimod er usigelig rigdom! Den stilhed, der skaber indre fred, der trøster og opmuntrer. "Stilheden åbner den indre kilde, hvorfra ordet sprudler frem" (R. Guardini.) Ikke ord, som kun er støj, men som er frugten af det indre liv! En berømt præst holdt engang en lang, højrøstet prædiken, som slet ikke lignede hans sædvanlige måde at tale på. Bagefter var der en af tilhørerne, der sagde til ham: "Hvorfor talte De så højt og så længe i dag?" - "Fordi jeg ikke havde noget at sige" - - Et ord som ikke er født i forudgående stilhed, er som en blomst, der ikke har rod dybt i jorden, og som har måttet undvære solens lys. En sådan blomst kan nok se smuk ud, men den vil hurtigt visne, og den mangler duft! Den, der taler uden at have et hemmeligt fredet rum i sin sjæl, kan kun komme med intetsigende ord. Den slags ord kan derfor heller ikke skabe en virkelig intim kontakt mellem to mennesker og vække den indbyrdes forståelse mellem dem, som allerede i sig selv er kærlighed, og som til syvende og sidst må være formålet med enhver meddelelse mennesker imellem!

Vor tid er forjaget. - -

- Vi føler os plaget, - til vi omsider får opdaget
summen af livets lære:

Vi er - for at være

brugbare redskaber til Guds ære.

Jens Sigurd Pedersen.

"Der er mennesker, der altid går, som de gik kongebud".

Dette er indledningen til en af Mads Nielsens sange. Hvis et mindre barn stavede sig igennem denne verslinie, ville det sikkert forbausset spørge: "Mor, hvad er det at gå kongebud", og moderen ville måske i forbifarten svare: "Det er at gå bud for en konge". Straks ville barnets fantasi blive sat i sving, idet det fød sit indre blik kunne se en guldkronet konge siddende på tronen i den store sal og en tjener i dyb ærbødighed overrække denne konge et bud.

Men Mads Nielsen finder disse mennesker på ganske almindelige steder, for der er ingen tvivl om, at han virkelig har truffet dem. Sangen er ikke skrevet som en formodning. Det at gå kongebud er at leve et liv, som ikke bare er til glæde for én selv, men som ved eksemplet glæder og også gør tilværelsen lettere for andre.

"Deres liv er som et solskin, som et sælskin og en fred.

Vejen, som vi selv skal følge, bliver skønnere derved".

Inger Larsen.

Så fik du da løftet det første par sten af den vej, som du selv skulle jævne.

Den vej, som alene kan ryddes af en, der vil yde sin kraft og sin evne.

Og så fik du sat dig en kurs og et mål, fik syn for en kommende gerning.

Med hjertet i glød - og med vilje af stål du kaster med lykkens guldderling.

Bekersker du ror eller rat eller "pind" - eller bare "Apostlenes Heste,"

skal kursen dog holdes med selv samme sind - og altid på vej mod det bedste.

S.A.Sørensen.

Try højskole - siden sidst. Kære gamle Try-elever.

Men der findes mennesker, for hvem tiden løber så hurtigt, som højskolefolk. Jeg tror det næppe. "Goddag" og "Farvel" til et elevhold fornemmes næsten at ligge oveni hinanden, og dog er der fem mdr. imellem. Ikke desto mindre ligger der arbejde og alvor, sang og spøg, oplevelse og oplæring, nederlag og oprejsning ind imellem, så hver dag er fyldt med sit, og derfor løber dagene nok så hurtigt. - Vi har haft to store og gode elevhold i 1962, og skolearbejde og skoleliv er stort set gået efter det af gamle elever kendte mønster.

Som repræsentanter i elevforeningen valgte forårsholdet Jonna Rose Svendsen, Sønderholm, og efterårsholdet valgte Ida M. Svendsen, Veddum. I lærerstaben har vi kunnet byde Inger Larsen velkommen igen efter to års fribotilværelse med videre uddannelse. Anna Ingerslev som var lærerinde her i de samme to år, er nu gift Knudsen og er gårdmandskone på Sjælland ("Slesvigsminde", Skibby). Lykke til, Anna! Det er godt, nogen vil dyrke Danmarks jord. - Vi er også selv bønderfolk, idet vi i forår købte ejendommen "Højbjerg" lige øst for købmanden. Der har vi nu indrettet garager, cykelstald, oplagsrum m.m. - ja, og så har vi lo grise! Vi købte "Højbjerg" af en af vore gode Try-naboer, Chr. Jungersen, og han er samtidig vor gartner og altmuligmand, og det er vi glade for.

For ca. 15 år siden, da elevtal og økonomi lå ret tungt på Try højskole, var der en pække gamle elever, som gav skolen en gave eller ydede et rentefrit lån til en byggefond. Dette lån er indfriet i 1962, og jeg vil gerne endnu engang sige tak til alle, som dengang ydede støtte. - Det var et håndslag, og det var en hjælp. Vi er taknemmelige for, at tiden nu er lysere i den henseende. En anden ting må også nævnes. Efter Frede Fogts død i 1955 opfordrede familien til at sende pengebidrag i stedet for blomster og kranse, og disse bidrag skulle deles ligeligt mellem højskolens elevforening og det danske arbejde i Sydslesvig. Den sidste halvpart er med renter vokset til 1470 kr., der er overdraget Slesvig-Ligaen. Paludanushuset i Frederiksstad fik 70 kr., og de 1400 kr. er indgået i Sydslesvigfonden, så de kan udlånes som hjælp til selvhjælp til danske opgaver i Sydslesvig. Vor bedste tak til givnerne i 1955.

Vort elevmøde har i de sidste år været for svagt besøgt - især af de senere årgange. Sygeplejeelevs frisdage er stærkt rationerede. Vi har derfor bestemt os til at tage konsekvenserne og vil da indtil videre slå elevmøde og efterårsmøde sammen. Det bliver den 3. onsdag i september. I 1963: onsdag d. 18/9. - Alle gamle elever med pårørende vil da være velkommen; men ønsker man at købe aftensmad, send os da lige et par ord. - Se iverigt annoncerne i de nordjyske blade. Andre besøg, når I har lyst og tid, er os altid kærkomne. Når vi udsender julehilsener som denne, er det vigtigt, at vi er underrettede om varige adresseændringer og evt. navneskifte ved giftsmål. Ellers må vi bruge den oprindelige hjemmeadresse. Men selv om elevforeningen har fået løsere rammer, ønsker vi alle oprigtigt at bevare kontakten til gamle elever.

P.Sejlund Sørensen.

Elevforeningen har stadig giro nr. 34890.

Tak for hvert beløb, der sendes os som hjælp til udsendelsen af julebrevene.

Jens Sigurd Pedersen.

Med vor bedste tak for alt godt i 1962 ønsker vi alle
en glædelig jul og et godt velsignet nytår.

Margrethe Hansen, Karen Thrane, Inger Larsen, Anna og Jens Sigurd Pedersen.

S.A.Sørensen, Henning Larsen, Hilda og P.Sejlund Sørensen.